

בין חווה ואביבה

שבויעים אחרי שהגעתי לכלא הייתי עדיין באגף הימני. גשתי רי לחוצה, ונמאס לי להיות בעולה במשך 23 שעות ביממה. רציתי כבר לעבור לאגף המתקדמים, ולהתייחס ללעבור ולהסתובב חופשית בין כותלי הכלא.

במיון היתה תחלופה גדולה, ובכל יום הגיעו אסירות חדשות, וכפיהן הרבה סיפורים חרשים. היו ביניהן שהיו ככלא בעבר, והיו אחרות שהגיעו במצב של הלם, ולא הבינו בדיוק מה קורה, כמו הצעירה שנשפטה לחמישה חודשים מאסר אחרי שנשכה את שכנתה בפנים. אחרת, אם לשמונה ילדים מאשרו, הייתה עוברת סוציאלית שסירבה לגלות לה היכן ילדיה.

יפהיה יוקת'עניי, בעלת שיער ארוך וגולש, שהגיעה לנווה-תירצה בפעם השלישית, סיפרה לי כמה לא נעים לה להיות שוב ככלא, אחרי שהבטיחה להנהלת הכלא כי לא תשוב, והנה לא עמדה בהבטחתה.

ישבנו שעות רבות יחד, ובכל יום סיפרה לי חלק מסיפורי החיים הטראגיים, כיצד ברחו מבית הוריה בגיל 13, ויחד עם גבר, שבו התאהבה, יצאה לגנוב בכל קצות הארץ.

באחד הימים נמאס לה להיות עם החבר, והחליטה להיות גנבת עצמאית. היא ברחו ממנו. הוא רדף אחריה, וכאשר מצא אותה פצע אותה קשה והחזירה אליו בכוח. כעבור זמן מה נרצח, וכך נפטרה ממנו. עכשיו החליטה להיות זמרת, והיא שרה לפעמים בחתונות.

יש לה קול נעים, ובערבים שרה לבנות החרד בקוליקולות.

ממני היתה לה בקשה קטנה, והיא: לבוא אליה לעיירה בדרום, שם מתגוררים חלק מקרוביה, ולעזור לה לחפש את גופת אחותה, שנעלמה לפני יותר משנה.

הסמים של "פגית"

היא סיפרה כי אחותה הנשואה, לאם לשני ילדים קטנים, נעלמה באחד הערבים, ולא נראתה עוד. הכל בטוחים שרצחה, והמישטרה ערכה חיפושים וסריקות באיזור, ללא תוצי אות. היא החליטה לגלות את גופת אחותה בעצמה, וביקשה שאצטרף אליה בחיפושים כשאשתחורר מהכלא.

בתום הטיוול היומי בחצר באחד הבקרים, הורתה לי סוהרת לאסוף את חפציי ולעבור לאגף המתקדמים.

שמחתי לצאת מאגף השיקום, וידעתי כי אוכל להתחיל לעבוד ולתפקד בקרוב. ביקשתי ממלכה

טיפלה בו, ולאביו לא היה אז זמן, כי התעסק בפוליטיקה, ואנחנו היינו שני ילדים אבודים, שלא מצאו כיוון.

המצב שלי נהיה גרוע רק אחרי ששמעתי שרודו הסתבך ונתפס בצרפת עם סמים. שקעתי בייאוש, והלכתי עד

לחדיראן יש בכלא שלושה מיבנים, ובכל אחד מהם עובדות כמה אסירות. המיבנה הפונה לחצר קטנה, נקרא "המתפרה". יש עוד אולם גדול וחשוך, לשם נשלחתי, ולידו המיבנה המרכזי, שם ממוקמות רוב המכוונות, ושם

נעמי אדווה ממשיכה לספר על 75 הימים שבילחה בכלא "נווה-תירצה", על חיי האסירות שהורשעו ברצח וכן על היחסים ההפכפכים בין לבין עצמן

אולמרט, סגנית המנהלת, לאפשר לי לעבוד בתדיראן.

אפשרויות העבודה אינן רבות. יש עבודות ניקיון ושרותים, עבודות גינון ועבודה כמיטבת. בדרך-כלל מתחשבים ברצונה של האסירה, ומאפשרים לה לבחור בעבודה במיסגרת האפשרויות. העבירו אותי לחרד מ'6. יחד איתי היו בחרד עוד חמש אסירות.

היתה אילנה, שהורשעה ושנשפטה לארבע שנים על ייבוא סמים.

מול, שחטפה באוטובוס ארנק ובו עשר אגורות, כשהיתה בחורש התשיעי להריונה. מול רצתה להיכנס לכלא בכל מחיר, כדי ללדת ולצאת מעולם הסמים שאליו היתה שייכת.

נאוה, שכונתה "מלכת הגנבות", ושנשפטה גם היא לכמה שנים בגין עבירות סמים ורכוש.

כוכבה, שהיתה כייס, ומתנה חרד. הבנות עזרו לי לסדר את החפצים בארון. סידרו לי את המיטה והכינור לי כוסיקפה.

החרד היה נקי מאוד. על כל מיטה היה מתוח סרין ציבעוני או פירחוני בצבע שונה, ועל הקירות הורבקו תמונות שנגזרו מתוך עיתונים, ושבהן מצולמות תיסרוקות אופנתיות. היתה גם תמונה של ילדה המשחקת עם כלכלב, ומתחתה שיר שחיברה אחת האסירות.

מתנה חרד היתה רדומה במשך רוב הזמן. כשהתעוררה ראיתי שירה האחת חבושה, והיא מזוזה בקושי את האצבעות. הבנות קראו לה "פגית". יותר מאוחר סיפרו לי כי הגיעה לכלא במישקל פג, היא שקלה 29 ק"ג והיתה על סף-המוות, בגלל שימוש מופרז בסמים.

הבן של סוויסה

ביום הגיעי לחרד 6, ולמחרת היום, עדיין לא נקראתי לעבודה. הייתי סגורה יחד עם מתנה, שחשה ברע.

ישבנו במשך שעות ביחד, והייתי סקנינית לדעת מה עובר על אדם המגיע להידרדרות ולשיעבוד כליכך קשה לסמים. ביקשתי את מתנה לספר לי את הסיפור שלה וכך סיפרה:

נולדתי בגדרה, למישפחה של רבנים תימניים. להורי לא נולדו בנים במשך שנים רבות, והם התפללו לאלוהים שיתן להם יורש. כשאבי הגיע לגיל 60, נולדתי. אמי מתה בלידה, ואם חורגת גידלה אותי. קראו לי מתנה, כי ראו בי מתנה מאלוהים.

לא החסירו ממני דבר והייתי לדה מפונקת, עד שבגיל 14 היכרתי את דודו. דודו הוא הבן של רפי סוויסה, והוא בא אלינו לשכונה והזמין אותי לצאת איתו.

נסענו למזכרת-בניה ולחברה בלוד, ושם ניסיתי חשיש בפעם הראשונה. מייד אחרי זה התחלתי גם לשתות אלכוהול, ופשוט גדלקתי על החיים האלה.

לדודו גם היו חיים הרוסים אצל ההורים שלו, והוא היה ילד די עזוב, והסתובב עם כל מיני טיפוסים. אמו לא

הסוף. רוב הזמן הייתי בלי הכרה, וממש רצייתי למות. המצב שלי החמיר עוד יותר כשהגעתי לאיזה בית של חברה מסטולית בירושלים, ושם מרוב בילבול הכנסתי את המזרק לוורידים, אבל לכיוון ההפוך. קבלתי נמק, ולקחו אותי

עובדות חווה יערי, גיתית אירעאלוב, ציפורה רימר, עורכת-הדין אילנה לב, רחל קיטר, הנוכלת הצדקת, ויווה אייזנברג, אסירת-עולם הנמצאת בכלא כבר שנים רבות, אחרי שרצחה את חמותה-לעתיד באמצעות פצירה,

חווה יערי וגיתית ירעאלוב בכלא קוראים לה. ג'ט

ממקום מסוגים שונים. כרוב התאים היו שש מיטות. רק בתאים של השפוטות על רצח היו שתי מיטות.

לכל אסירת-עולם יש זכות להכניס מישהי נוספת לפי בקשתה לחדר.

יערי והצועניה

חווה יערי מתגוררת עם אשה נכנס שרית. גרו עימה כבר אסירות אחרות, אך לרוב נגמרו יחסיה עימן במריבות.

במשך תקופה של שנה התגוררה יחד עם עורכת-הדין אילנה לב. מאוחר יותר גרה עם כוכבה מיזרחי, חיפאית השפוטת על סחר בסמים. אחריכך היתה בתאה אורלי שוסטר, ידידה טובה של אביבה גרנות. חווה ספרה לי כי גרנות

רויטה רהסל, שהורשעה בעבירות מימיה, והיום מתנהל מישפט נגדה על ניהול מכון-עיסוי.

כשעבורה אחת קסורה לשנייה, בשיטת הסרט-הנע.

איתי לא הסכימו בשום אופן לשכך שם בעבודה, ומנהלת-העבודה, לאה, שממנה ביקשתי לעבור לשם, הסבירה לי כי קיבלה הוראה שלא להפגיש אותי עם יותר מדי אסירות, ולכן עלי לעבוד באולם השני, שם היה די משעמם, והיה עלי להבריג ברגים לתוך תקעים של טלפונים. עבודה משעממת ומתישה, שנמשכת משעה 7.30 בבוקר ועד 2.30 בערב. עם הפסקה של חצי שעה.

אחרי ארוחת-הצהריים, בשעה 3 בערך, יכולתי כפעם הראשונה לטייל באופן חופשי.

הבנות הזמינו אותי לתאים שלהן, ואני נהגתי להסתובב לבושה בגדי הכלא הכחולים, מעליהם החלוק הירקק ונעלי-בית מגומי.

במקום ארנק היתה לי שקית-ניילון, בה החזקתי סיגריות, מחברת, עטים ושני זוגות-מיספיים. היו בשקית גם

לביית-החולים. אחרי כל הטיפולים, האצבעות עדיין כמו משתקות.

"כשרודו חזר מהכלא בצרפת, חיתן אותו אביו עם איזו בחורה. זה די כאב לי בהתחלה, כי הייתי בטוחה שנתחתן ונחיה ביחד. מאוד אהבנו זה את זה.

"בינתיים היכרתי בחור נחמד בשם עצמון, ואני מתכוונת להתחתן איתו כשאגמור עם המאסר. אם יהיה לי מול, אולי-אולי אוכל להיגמל מהסמים. מה לעשות, אני כליכך אוהבת את הסם.

"גם כאן בכלא אני נמצאת בגלל הסם, בעקיפין, כי נאלצתי לגנוב כדי להשיג סמים. היה לי ידיד, גם כן. מסומם, ויחד יצאנו לגנוב. אני נהגתי לשמור ליד הרכב שלו, והוא היה גונב, עד שנתפסנו."

מתנה משתמשת בהרבה ביטויים בתימנית, ובכל פעם שהיא נתקפת בייאוש היא צועקת: "אוי אלוהים! קח אותי בשיכחה!"

רק לרוצחות

תחלתי לעבוד בתדיראן, וכבר מהיום הראשון התאכזבתי.

מיכל הלל עם יערי, גם עם גרנות